

at den højtærede Forsvarsminister som Medlem af Folketinget og det Udvalg, som var nedsat om dette Lovforslag, jo maa have et dybere Kendskab til Sagen, end andre ærede Medlemmer af Rigsdagen kan have, idet det Udvalg, som behandlede Forslaget, indgaaende beskæftigede sig dermed og har afgivet en Betænkning, der er kommet saamlige Rigsdagens Medlemmer i Hænde. Jeg ved derfor ikke, hvad det skulde til, at den højtærede Forsvarsminister forlangte af mig, at jeg skulde være kommet ind paa en længere Redegørelse om Organisationens Former m. m. Thi her maa jeg give det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds fuldkommen Ret: det er jo ikke Rigsdagen, som i Detailler udarbejder alle disse Forhold — det ved netop den højtærede Forsvarsminister saa udmærket godt —, det er Regering og Rigsdag, som i Lovsform angiver, hvad der skal gennemføres, saa nøje som man overhovedet kan angive det, det Formaal, der skal naas, det Beløb, det maa koste, og saa bliver det Regeringen, dens enkelte Fagrepræsentanter, i dette Tilfælde Forsvarsministeren, der sammen med sine Officerer i Hær og Flaade skal paa det Grundlag, Rigsdagen har givet, udarbejde det, som er Meningen med Loven. Jeg forstaar derfor ikke Hensigten med Ministerens Bemærkninger — medmindre det da skulde være den at søge at bringe mig i Forlegenhed; men det vil jeg dog ikke antage skulde være Meningen. Jeg tror, den højtærede Minister maa forstaa, at naar et Parti, ligegyldigt hvilket, betror et Medlem et Ordførerskab, arbejder denne Ordfører sig grundigt ind i det Materiale, der foreligger i den Sag, han skal beskæftige sig med. Jeg har ikke — det erkender jeg — været Korporal eller indtaget nogen anden Plads paa Rangstigen indenfor Hæren, saa jeg kan ikke rose mig af at være særlig sagkyndig udover det Kendskab, jeg gennem Læsning og Studium har erhvervet mig til dette Spørgsmaal; men Realiteten i, hvad det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds sagde, var jo netop ogsaa, at vi skal ikke staa her og udarbejde de tekniske Enkeltheder: hvorledes Formationerne skal være, hvorledes Bevægelserne skal være indenfor Flaaden o. s. v. Det er de store Linier, her trækkes op. Det er det, Folket, det er det, Regering og Rigsdagen ønsker gennemført, der vedtages her, og saa maa Militærforvaltningen til Lands og til Vands ordne disse Forhold paa den af Regering og Rigsdag angivne Maade.

Den højtærede Forsvarsminister kom — hvis jeg maa bruge det Udtryk — med nogle gamle Travere. Jeg har hørt

disse Meninger før, og jeg har besvaret dem før, baade her i Rigsdagen og paa Møder ude i Landet, og Spørgsmaalene har været saa omdebatterede, at jeg ikke forstaar, at Forsvarsministeren vil bruge dem her, thi de generer ikke Socialdemokraterne. Det er Bemærkningerne om, hvad fhv. Statsminister i Sverige Hr. Branting, og fhv. Forsvarsminister P. Albin Hansson har sagt. De har sagt Ting om Forsvarsspørgsmaalet, som vi Socialdemokrater i Danmark ikke vilde sige, men som vi danske Socialdemokrater ganske rimeligt ogsaa vilde sige, hvis vi levede og virkede under de Forhold, hvorunder Sveriges Befolkning lever. Thi det, der gør, at afdøde Statsminister Branting talte, som han gjorde, det, der gør, at P. Albin Hansson sagde det, han sagde, er jo Ruslands Beliggenhed Øst for Sverige og Finland. De, der følger med, ved, at det store kommunistisk-bolshevistiske Rusland bruger uhyre Millionssummer til sin Verdensagitation for den Verdensrevolution, de haaber og tror kommer. Der er altsaa tæt opad Finland og Sverige en meget stor Fare fra en Magt, som ikke er Finland og Sverige venligtsindet, i hvert Tilfælde en Magt, som de ikke tør stole paa. Det er ganske naturligt, at de Folk, der bor i disse Lande, maa føle og tænke noget anderledes i Kraft af Uroen ved Landenes Grænser. En saadan Fare, en saadan Uro er der ikke ved Danmarks Grænser. Der er ingen Nation i denne Verden, der tænker paa at falde over et lille værgeløst Folk som det danske. Derfor staar vi Socialdemokrater saa roligt og sikkert paa den Opfattelse, at Tiden er inde til et afrustet Danmark, idet vi helt og fuldt tror paa, at Afrustning er det, som bedst værnert vort Land mod krigerske Forviklinger.

Den højtærede Minister gjorde en Bemærkning om, at Maalet var vi alle enige om. Men naar ogsaa Ministeren staar paa den Linie, hvor alle vi andre staar, at Verdensfreden, Folkefreden er alle Menneskers Maal, naar han her fra Tingets Talerstol udtaler sig klart og tydeligt herom, var det saa ikke værd at tænke over, hvad der er foregaaet i vort Land og i alle andre Lande, saa længe Militærberedskabet har eksisteret? Naar man tænker over det, vil man blive nødt til at indrømme, at overalt, hvor Rustningen har været stærkest, er Krigene kommet hyppigere og hyppigere og blevet ført frygteligere og frygteligere. Men naar det er en Kendsgerning, som ikke kan tilbagevises, mon det saa ikke var i Folkenes Interesse, at vi slog om, at vi prøvede, om Socialdemokratiets Krav: